

„Bocsáss meg a másik embernek, ha vétett, imádkozz, s neked is megbocsátják vétked.”

Nehéz a megbocsátásról beszélni egy olyan erőszakos társadalomban, amilyenben ma élünk.

Vajon meg lehet-e bocsátani annak, aki személyes dolgainkban megbántott és visszaélt a bizalmunkkal?

A BÁTORSÁG EREJE

Az első ösztönös lépés a bosszúállás, hogy rosszal fizessünk a rosszért, amivel a gyűlölet és az agresszivitás örvényét indítanánk el. A második, hogy megszakítunk minden kapcsolatot, haragot és gyűlöletet táplálunk magunkban.

Isten Igéje nagy erővel tör be a lelkünkbe ezekben a konfliktushelyzetekben, nem félmegoldást kínál, hanem a legnehezebb és legbátrabb lépést, hogy megbocsássunk.

MINDIG ÚJRA LEHET KEZDENI

Mi is vétkezünk, és szeretnénk, ha mindig bocsánatot nyernénk! Könyörgünk, és reméljük, hogy ismét lehetőséget kapunk az újrakezdésre, hogy továbbra is bizalommal lesznek irántunk. **Ha ez így van a mi esetünkben, akkor másokkal nem lehet ugyanígy? Vajon nem úgy kell szeretnünk felebarátunkat, mint önmagunkat?**

GYŐZZÜK LE A ROSSZAT A JÓVAL

A megbocsátás nem a gyengeség jele!

A megbocsátás akarat kérdése, átgondolt és világos döntés, tehát szabad tett, ami azt jelenti, hogy elfogadjuk a testvért úgy, ahogy van, a rossz ellenére, amit ellenünk elkövetett, ahogy Isten is elfogad bennünket bűnösöket, a hibáink ellenére.

MINDIG MEG LEHET BOCSÁTANI!

A szüleim válása után megromlott a kapcsolatom édesanyámmal. Bár együtt lakunk, úgy éreztem, nem fiaként tekintett rám, csak egy gyereket látott bennem, akit kénytelen felnevelni. Észrevettem, hogy a testvéremhez is hasonló módon viszonyult. Ettől még jobban szenvedtem.

Otthon és másutt is mindig elkeserített a viselkedése velünk szemben.

Úgy nőttem fel, hogy folyton haragudtam rá azért, ahogy velünk bánt.

Hosszú ideig éltünk így, mire hirtelen rádöbbsent, mit tesz, és elhatározta, hogy megváltozik és bepótolja az elvesztegetett időt. Én nem tudtam ezt elfogadni. A sok rossz, amit velem tett, úgy éreztem kitörölhetetlen nyomot hagyott bennem, és nem tudok neki megbocsátani.

Sokat gondolkoztam ezen, és rájöttem, hogy nekem is nagyon fáj, hogy képtelen vagyok megbocsátani.

Azt mondtam magamban: Nekem kell megtennem az első lépést, meg kell próbálnom teljesen új embernek tekinteni őt, de az elhatározásom ellenére is nagyon nehéz volt szeretnem.

Egyik este, azt kértem Jézustól, hogy nagyobb legyen bennem a szeretet édesanyám iránt, mint a gyűlölet. Mindennap próbálkoztam kis tettekkel konkrétan szeretni őt.

Éreztem, ahhoz, hogy szeretni tudjam, új szemmel kell tekintenem rá, és csak arra kell figyelnem, ahogy most viselkedik velünk.

Végül sikerült neki megbocsátanom, és éreztem, hogy a bennem élő fájdalom lassan el is múlik. Az a fontos, hogy mindig megpróbáljuk újnak látni egymást, és mindig újrakezdjük, ha hibáztunk.